

Evanghelia pusă în practică

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:8-10)

Când vorbim despre poruncile, cerințele sau îndrumările lui Dumnezeu, există riscul – sau chiar ispita – de a crede că prin ceea ce facem ne-am putea câștiga mântuirea, am contribui la ea sau am putea câștiga favoarea lui Dumnezeu. Dar Biblia ne spune în mod repetat că noi suntem păcătoși, salvați prin harul lui Dumnezeu și prin moartea Domnului Isus pe cruce în locul nostru. Ce am mai putea adăuga noi la acestea? Ellen G. White scrie: „Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi l-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu ca fiind o contribuție la mântuirea omului sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca o înaltă trădare.” – *Credința și faptele*, p. 24

De aceea, nici chiar faptele noastre de milă și de compasiune față de cei în nevoie nu trebuie privite ca legalism. Din contră, când ajungem să înțelegem mai bine și să apreciem mai mult mântuirea, legătura dintre dragostea și preocuparea lui Dumnezeu pentru cei săraci și asupriți va fi transferată asupra noastră, ca unii care primim dragostea Sa. Noi am primit, așa că, la rândul nostru, vom dăru.

7 septembrie – Ziua educației (colectă)

Când vedem cât de mult ne-a iubit Dumnezeu, vedem și cât de mult i-a iubit pe ceilalți și că El ne cheamă să îi iubim și noi.

Duminică, 1 septembrie

„Fiindcă atât de mult a iubit...”

Ioan 3:16 spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” – termenul din limba greacă este *kosmos*, adică „lumea așa cum a fost creată, ca entitate organizată.” – CBAZȘ, vol. 5, p. 929. Acest verset vorbește despre salvarea omenirii, dar **planul de mântuire are implicații pentru întreaga lume creată.**

1. Ce vedere mai amplă a planului de mântuire prezintă Pavel?

“Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu **Romani 8:20-23** nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” Romani 8:20-23

Desigur, într-un sens, mântuirea ne privește pe fiecare dintre noi în relația noastră personală cu Domnul. Dar ea înseamnă mai mult decât atât. Îndreptățirea credinciosului nu înseamnă doar că el are păcatele iertate. În mod ideal, ea ar trebui să includă și felul în care, prin Isus și prin puterea Duhului Sfânt, Domnul creează familia credincioșilor, care își exprimă recunoștința pentru iertare și asigurarea mântuirii, între altele, dând mărturie lumii despre aceștea prin faptele lor bune.

2. Cum contribuie Ioan 3:17 la o înțelegere mai cuprinzătoare a „textului de aur”?

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru **Ioan 3:16,17** ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:16-17

Noi înțelegem că Dumnezeu îi iubește și pe alți oameni, nu doar pe noi. El îi iubește pe cei pe care îi iubim și noi și acest fapt ne bucură. El îi iubește și pe cei la inima cărora încercăm să ajungem și recunoașterea acestui lucru este adesea motivul pentru a ne strădui

să ajungem la ei. Dar El îi iubește și pe cei care ne incomodează și chiar pe cei de care ne temem. Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, de pretutindeni, chiar și pe cei pe care noi nu îi simpatizăm.

Lucrul acesta îl vedem în tot ce a creat Dumnezeu. În mod repetat, Biblia ne îndreaptă atenția spre lumea din jurul nostru ca dovadă a bunătății lui Dumnezeu: „Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedreți” (Matei 5:45). Însăși viața este un dar de la Dumnezeu, și, indiferent de răspunsul sau atitudinea omului față de Dumnezeu, fiecare dintre noi este beneficiarul acestui dar.

Cum ar trebui să se schimbe atitudinea noastră față de ceilalți și de situațiile în care se află, știind că toți sunt ființe create și iubite de Dumnezeu?

Luni, 2 septembrie

Compașiune și pocăință

Relatările întrepătrunse ale mântuirii și ale marii lupte ne cheamă să recunoaștem un adevăr despre viață care este esențial pentru a înțelege lumea și a ne înțelege pe noi înșine, și anume: noi și lumea noastră suntem căzuți, stricați și păcătoși. Lumea noastră nu este ceea ce a fost creată să fie, iar noi, deși încă purtăm chipul Creatorului, suntem parte din această lume stricată. Păcatul din viața noastră are aceeași natură ca răul care produce atât de multă durere, asuprire și exploatare peste tot în lume.

De aceea, este drept să simțim durerea, disconfortul, înfrustrarea și tragedia lumii și a vieții celor din jurul nostru. Ar trebui să fim roboți ca să nu simțim durerea vieții de pe pământ. Plângerile din cartea Psalmii, înfrustrarea lui Ieremia și a altor profeți și lacrimile și compasiunea Domnului Isus demonstrează că este potrivit un astfel de răspuns față de lume și relele din ea și, în special, față de cei care atât de adesea sunt răniți.

3. Ce anume a stârnit compasiunea lui Isus în fiecare dintre următoarele situații? Cum poate să fie sensibilă și inima noastră la durerea din jur?

“Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.” Matei 9:36

14:14 “Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi.” Matei 14:14

“Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: „Dacă ai dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” Luca 19:41-42

Ioan 11:35 “Isus plângea.” Ioan 11:35

Să nu uităm că păcatul și răul nu există „pe undeva” sau sunt consecința stricăciunii altcuiva: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Înțeles din perspectiva profeților biblici, păcatul era o tragedie nu din cauză că un om încălca „regulile”, ci pentru că păcatul rupea legătura dintre Dumnezeu și poporul Său și le făcea rău altora. Acest lucru se poate întâmpla la nivel mai mare sau mai mic, dar este același rău.

Egoismul, lăcomia, răutatea, prejudecata, ignoranța și nepăsarea sunt rădăcina tuturor relelor, a nedreptății, sărăciei și asuprii din lume. Mărturisirea păcătoșeniei noastre este primul pas în rezolvarea acestui rău, dar și un prim pas pentru a permite iubirii lui Dumnezeu să vină în inimile noastre (1 Ioan 1:9 citat).

Privește la tine însuși (dar nu prea de aproape și nu prea mult timp). În ce fel ești și tu afectat de stricăciunea din lume și parte a problemei mai mari? Care este singurul răspuns și care este singura soluție?

Marti, 3 septembrie

Harul și faptele bune

4. Rezumă în cuvintele tale următoarele versete. Ce spun ele despre relația dintre har și fapte bune?

Efeseni 2:8-10 “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:8-10

Biblia ne spune că, printre altele, noi am fost creați pentru a ne închina lui Dumnezeu și a le sluji celorlalți. Doar în imaginația noastră am putea încerca să înțelegem cum ar fi aceste fapte într-un mediu nepoluat de păcat.

Pentru moment, din cauza păcatului, cunoaștem doar această lume stricată și căzută. Din fericire pentru noi, harul lui Dumnezeu, exprimat și pus în practică prin jertfa Domnului Isus pentru păcatele lumii, deschide calea pentru iertare și vindecare. Astfel, chiar și în această existență stricată, viețile noastre devin și mai mult capodopera lui Dumnezeu și El ne folosește ca împreună-lucrători cu El pentru a încerca să vindece răul și suferința și să refacă viețile celorlalți (Efeseni 2:10). „Cei ce primesc trebuie să le facă parte și altora. Din toate părțile vin strigăte de ajutor. Dumnezeu îi cheamă pe oameni să le slujească semenilor lor cu bucurie.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 103.

Din nou, noi nu facem fapte bune – ne îngrijim de săraci, îi ridicăm pe cei asupriți, îi hrănim pe cei înfomețați – pentru a ne câștiga mântuirea sau vreun drept înaintea lui Dumnezeu. În Hristos, prin credință, noi avem tot ce ne trebuie pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu. Noi ne vedem ca păcătoși și victime ale păcatului, dar iubiți și răscumpărați de Dumnezeu. Deși încă ne luptăm cu ispita egoismului și a lăcomiei, harul și smerenia Aceluia care S-a jertfit pe Sine ne oferă un alt fel de viață și o iubire care ne vor transforma viața noastră de acum.

Când privim la cruce, vedem sacrificiul măreț și deplin care s-a făcut pentru noi și ne dăm seama că nu putem adăuga nimic la ceea ce ni se oferă prin Hristos. Dar aceasta nu înseamnă că noi nu ar trebui să facem nimic ca răspuns la ce ne-a fost dat prin Hristos. Din contră, noi trebuie să răspundem și ce altă cale este mai bună de a răspunde iubirii care ne-a fost arătată decât iubindu-i pe ceilalți?

5. Care ar trebui să fie răspunsul nostru la ceea ce ne-a fost dăruit prin jertfa de pe cruce, potrivit cu Ioan 3:16,17?

Prin lucrarea și învățăturile Sale, Domnul Isus a arătat că, pentru El trebuie să îi iubim pe toți oamenii. Pe toți cei care veneau la El cu sinceritate – fie că erau femei cu o reputație îndoielnică, vameși, leproși, samariteni, sutași romani, conducători religioși sau copii –, El îi primea cu căldură și răspundea nevoilor lor. Biserica primară avea să înțeleagă prin experiențe transformatoare că darul mântuirii este pentru toți oamenii.

Pe măsură ce și-au dat seama de caracterul cuprinzător al Evangheliei, primii credincioși au înțeles că faptele bune făcute față de ceilalți nu erau doar un lucru „frumos” de făcut. Ci erau esențiale în modul în care înțelegeau ei Evanghelia, deoarece văzuseră acest lucru în viața, lucrarea și moartea lui Isus. Luptându-se cu probleme și întrebări care apăreau, mai întâi individual în dreptul unor conducători, ca Pavel și Petru (Faptele 10:9-20), apoi ca biserică, la adunarea de la Ierusalim (Faptele 15), ei au început să își dea seama de schimbarea totală pe care o adusesese Evanghelia în modul de a înțelege caracterul și Dumnezeu și dragostea Sa care trebuiau să fie văzute în viața urmașilor lui Isus.

6. Ce ne învață următoarele versete despre faptul că Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor? Cum ar trebui să ne influențeze atitudinea față de ceilalți fiecare dintre aceste idei?

“N-avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? Pentru ce dar **Maleahi 2:10** suntem așa de necredincioși unul față de altul, pângărind astfel legământul părinților noștri?” Maleahi 2:10

Faptele 17:26 “El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor,” Fapte 17:26

Romani 3:23 “Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Romani 3:23

Galateni 3:28 parte bărbătească, nici parte femeiească, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.” Galateni 3:28

Galateni 3:28 este un rezumat teologic al pildei cu samariteanul milos. În loc să ne străduim să lămurim pe cine avem datoria să slujim, mai bine am merge și am sluji și, poate, chiar ne-am pregăti să acceptăm să fim ajutați de cei de la care nu ne-am aștepta.

Apartenența la marea familie omenească este percepută la un nivel mai înalt în familia celor legați laolaltă de Evanghelie, prin dragostea salvatoare a lui Dumnezeu care ne cheamă să fim una în El: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi” (1 Corinteni 12:13).

Joi, 5 septembrie

Evanghelia veșnică

Invitația transformatoare și apelul adresat „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6) au continuat de-a lungul istoriei creștine. Totuși Apocalipsa descrie o proclamare reînnoită a acestei solii – vestea bună despre Isus și tot ce cuprinde ea – la timpul sfârșitului.

7. Cum se poate include percepția generală a Evangheliei – cel mai adesea rezumată prin Ioan 3:16 – în solia primului înger?

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru Apocalipsa 14:6,7 ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apocalipsa 14:6-7

Apocalipsa 14:7 reunește trei elemente-cheie menționate deja în studiul despre preocuparea lui Dumnezeu pentru rău, sărăcie și asuprire în toată relatarea biblică:

Judecată. Apelul la judecată – pentru a se face dreptate – a fost un strigăt repetat al celor asupriți de-a lungul istoriei. Dar Biblia îl prezintă pe Dumnezeu ca pe Unul care aude strigătele celor aflați în nevoie. Psalmii arată adesea cum, cei nedreptățiți privesc judecata ca pe o veste bună.

Închinare. Scrierile profeților evrei leagă subiectul închinării de cel al faptelor bune, în special când compară închinarea celor care pretind a fi poporul lui Dumnezeu cu relele pe care le-au făcut și continuă să le facă. De exemplu, în Isaia 58 Dumnezeu spune clar că închinarea pe care o dorește El sunt faptele de bunătate și grija față de săraci și nevoiași (vers. 6,7).

Recunoașterea Creatorului. Unul dintre elementele fundamentale ale apelului lui Dumnezeu la judecată este faptul că toți oamenii sunt ai Lui, El este Tatăl tuturor. Toți am fost creați după chipul Său și suntem iubiți de El, toți avem valoare în ochii Lui și nimeni nu ar trebui exploatat sau asuprit pentru un câștig nedrept și din cauza lăcomiei altora. Proclamarea Evangheliei în timpul sfârșitului este un apel cuprinzător și extins pentru a accepta mântuirea, răscumpărarea și restaurarea oferite de Dumnezeu omenirii căzute. Astfel, chiar în disputa dintre falsa și adevărata închinare și în timp de persecuție (Apocalipsa 14:8-12), Dumnezeu va avea un popor care va sta de partea dreptății, de partea poruncilor Sale și va ține credința lui Isus chiar când răul pare să biruie.

Cum putem găsi modalități de a le sluji celor în nevoie și, în același timp, să le împărtășim speranța și avertizările din întreita solie îngerească?

Vineri, 6 septembrie

Un gând de încheiere

„În jurul nostru sunt săraci, suflete încercate, care au nevoie de cuvinte de simpatie, dar și de fapte de ajutorare. Sunt văduve care au nevoie să fie înțelese și ajutate. Există orfani pe care Domnul Hristos le-a poruncit urmașilor Săi să-i trateze ca pe o moștenire încredințată lor de Dumnezeu. Prea adesea, aceștia sunt trecuți cu vederea și lăsați în părăsire. Ei pot fi zdrențăroși, grosolani și respingători din toate punctele de vedere, totuși ei sunt proprietatea lui Dumnezeu. Ei au fost cumpărați cu un preț și sunt tot atât de valoroși înaintea Sa ca fiecare dintre noi. Ei sunt membri ai mării familii a lui Dumnezeu, iar creștinii, ca slujitori ai Săi, sunt răspunzători pentru ei.” – *Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos*, pp. 386–387

Rezumat: Dragostea lui Dumnezeu, arătată în planul de mântuire și trăită în viața și jertfa Domnului Isus, ne oferă iertare, viață și speranță. Ca beneficiari ai harului, trebuie să împărtășim acest lucru cu ceilalți, nu pentru a ne câștiga mântuirea, ci pentru că am fost creați

și re-creați ca martori ai dragostei divine. Astfel, **Evanghelia transformă relațiile și ne îndeamnă să slujim, în special celor în nevoie.**

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Dumnezeu cu noi”; *Divina vindecare*, capitolul „Mântuit pentru a sluji”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 3–9

1. Cine și cui i-a spus că nu l-ar băga deloc în seamă și nici nu s-ar uita la el?

2. Cui și de ce i s-a tulburat inima?

3. Pe cine a recunoscut Ghehazi când îi istorisea împăratului lucrurile mari făcute de Elisei?

4. Cum l-au considerat căpeteniile care erau cu lehu pe tânărul proroc trimis de Elisei?

Evangelizare, subcapitolul „Modelul de plănuire al Marelui Evanghelist”

5. De ce nu ne descoperă Domnul Isus multe lucruri în zilele noastre?

PRIVIRE GENERALĂ

Dumnezeu dorește să-i atragă pe oameni la Sine. El dorește să facă ucenici care, la rândul lor, să devină canale ale slujirii și să arate harul Său lumii. Această intenție este arătată clar în Tit 2:11-14: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.”

În acest studiu vom medita la dragostea lui Dumnezeu pe care se bazează întregul plan de răscumpărare. Putem simți compasiunea pe care o simțea Isus pentru omenirea căzută din jurul Lui. **Fiecare dintre noi este parte a acelei căderi**. Noi recunoaștem că, dacă ne mărturisim decăderea și ne pocăim, vom avea parte de harul lui Dumnezeu. Modul în care ne trăim viața personală se va schimba. Ca răspuns la harul lui Dumnezeu pentru noi, vom fi motivați, împuterniciți de Dumnezeu, făcuți în stare să demonstrăm, fără să acuzăm pe cineva, dragostea Sa jertfitoare și harul Său pentru omenirea căzută. Această dragoste va fi demonstrată când trăim Evanghelia veșnică în cuvânt și faptă în interacțiunile cu toți oamenii, indiferent de naționalitate, rasă sau de mediul din care provin.

Obiectivul instructorului: Explorează împreună cu grupa o înțelegere mai profundă a acestor adevăruri cunoscute, dar pline de putere și care schimbă viața.

COMENTARIU

Pasaj biblic. Citește Geneza 1:26. Ce înseamnă să fii om? Recapitulează ce înseamnă să fii după chipul lui Dumnezeu (vezi studiul 1).

„Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănător cu Făcătorul lui, ca natură fizică, mintală și spirituală.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 15

Păcatul a început să șteargă chipul lui Dumnezeu din om. De aceea, scopul răscumpărării este refacerea omenirii după chipul lui Dumnezeu.

Încă de la apariția păcatului și până acum, poporul lui Dumnezeu a fost chemat să Îl descopere pe Hristos și Evanghelia prin conlucrarea cu El în refacerea omenirii din punct de vedere fizic, mintal și spiritual. Cum se manifestă această colaborare divino-umană pentru refacere în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Iată un exemplu: biserica deține aproape 500 de spitale, sanatorii, clinici și cabinete medicale, în afară de case de bătrâni, orfeline etc. Peste 8 539 de școli adventiste de la nivel primar până la nivel universitar au un impact în societate, în întreaga lume. (Aceste date au fost preluate de la Departamentul pentru educația globală al Conferinței Generale, în decembrie 2017.) Biserica există pentru a ajuta la refacerea ființei ca întreg.

Dacă bisericile noastre nu proclamă pe deplin „Evanghelia lui Hristos” (Romani 15:19), având în vedere toate dimensiunile ființei umane – fizică, mintală și spirituală (inclusiv socială) – noi vom prezenta Evanghelia în mod deficitar. Misiunea noastră nu este doar de a salva sufletele prin proclamarea Evangheliei, ci și de a-i salva pe oameni și a le sluji, având în vedere toate dimensiunile ființei umane.

Pe o tablă (dacă este disponibilă), desenează trei coloane: fizic, mintal, spiritual. Cere-i grupei să se gândească în ce fel le slujește biserica celor din jur în fiecare dintre cele trei aspecte. Scrie ideile pe tablă în coloana potrivită. În ce aspect s-ar putea face îmbunătățiri?

Despre implicare

Într-un metrou din New York era, la un moment dat, următorul graffiti: „Dumnezeu trăiește, doar că nu vrea să Se implice.” Uneori, când trecem prin experiențe dureroase, am putea fi ispitiți să ne întrebăm dacă Dumnezeu este interesat de deznădejdea și durerea noastră. Întrebă grupa: Știind că Dumnezeu chiar dorește să fie implicat în viața fiecăruia și El iubeste întreaga lume (Ioan 3:16), cum vezi că Dumnezeu te iubeste și Se îngrijește de nevoile tale? Cum te inspiră și te călăuzește El ca să Își arate dragostea și grija pentru ceilalți?

Gândește-te la următoarea avertizare cu privire la implicarea popoului lui Dumnezeu: „Dacă nu există jertfire de sine pentru binele altora, în cercul familiei, între vecini, în biserică și oriunde am fi, atunci, oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu suntem creștini.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 504

Pasaj biblic. Ucenicii lui Isus credeau că Isus, ca Mesia, avea să elibereze Israelul de asupra romană și să aducă judecata și condamnarea pentru vrăjmașii lor.

Dar, în Ioan 3:16, vedem că Isus răstoarnă această gândire cu totul greșită. El descoperă dragostea lui Dumnezeu pentru această lume căzută. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să moștenească viața veșnică. Apoi, în versetul 17, Isus spune clar că scopul Său, la prima Sa venire, nu a fost să aducă judecata și condamnarea, ci să aducă mântuirea. Isus trebuia să vină ca Răscumpărător înainte de a putea veni ca Judecător.

Prin viața, moartea și învierea Sa, Isus avea să plătească pedeapsa pentru păcatele noastre pentru ca întreaga omenire să poată alege între a pieri sau a avea viață veșnică. Pentru că le-a fost dată posibilitatea de a alege, toți oamenii vor trebui să stea în fața lui Isus la a doua Sa venire. Citește 2 Tesaloniceni 1:6-8.

Cum ne ajută o lucrare asemănătoare cu lucrarea făcută printre oameni de Domnul Hristos la prima Sa venire să pregătim lumea pentru a doua Sa venire? Cum putem proclama prin cuvinte și fapte, în mod echilibrat, adevărurile legate de prima venire a lui Hristos, dar și de a doua?

Pasaj biblic. Pavel le amintește credincioșilor că ei erau morți în legiuirile și păcatele lor, dar, datorită iubirii lui Dumnezeu și harului Său nemărginit, au fost înviați împreună cu Hristos și au fost împăcați cu El. (Efeseni 2:1-11; 2 Corinteni 5:17,18.)

Observați același mesaj în Ezechiel 37:1-10. Dumnezeu li Se adresează unor oase uscate, făgăduind ca va face să intre în ele un duh și vor învia. În versetul 6 se detaliază: „Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi și veți învia.” Ce lecții spirituale putem învăța de aici despre reînvierea spirituală?

Harul lui Dumnezeu, care aduce o viață nouă poporului Său căzut, este dat în două scopuri, așa cum este descris în Efeseni 2:7,10.

Domnul dorește mai mult decât să fim reînviați și salvați. Noi suntem salvați pentru „fapte bune”. Deși nu suntem mântuiți prin aceste fapte bune (Efeseni 2:9), noi suntem mântuiți pentru a face fapte bune (Efeseni 2:10). Cel ce nu face fapte bune nu trebuie să considere că această atitudine este un mod de a evita riscul legalismului. O înțelegere

profundă a harului ne îndeamnă să facem fapte bune ca răspuns la mântuire și ca împreună-lucrători cu Dumnezeu. Tot ce facem trebuie privit din perspectiva jertfei Domnului Hristos. Noi nu lucrăm pentru mântuire, ci datorită mântuirii.

Discutați în grupă: Ce schimbări aduce mântuirea ta pentru cei din jurul tău, din familie, biserică, societate?

O Evanghelie pentru toți oamenii

Evanghelia nu este doar o „Evanghelie veșnică” (Apocalipsa 14:6), pentru toate timpurile, ci este și o Evanghelie pentru toți oamenii (Ioan 3:16). Toți cei care îl primesc pe Isus sunt mântuiți (vezi și Ioan 1:12) și Dumnezeu continuă să îi iubească și pe toți cei care îl resping. Întreabă grupa: Ce alte versete în care apare ideea de „toți” poți găsi?

Vă amintiți de cântecul de la Școala de Sabat copii: „Domnul m-a iubit/Căci Biblia spune-așa”? (*Cântec dulce de copil*; în engl.: *Jesus loves me, this I know.*) Pentru că avem o înțelegere mai profundă a Evangheliei, am putea cânta: Domnul *ne-a iubit*. Când vedem dragostea lui Dumnezeu care îi cuprinde pe ceilalți, chiar și pe cei care sunt greu de iubit, înțelegem mai bine măreția ei. Isus iubește *toată* omenirea.

Pasaj biblic. Citiți în grupă 2 Corinteni 5:14-21.

Evanghelia lucrează pentru a dărâma zidurile ridicate de deosebirile sociale. De asemenea, Evanghelia aduce împăcarea, nu doar între Dumnezeu și oameni, ci și în relațiile dintre om și om. Cum ni se aplică nouă această învățătură? La ce face referire Pavel când spune: „... cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși”? Ce înseamnă să fim „împuterniciți” ai lui Hristos? De ce trebuie mai întâi să devenim făpturi noi?

APLICAȚIA

Evanghelia poate fi proclamată prin trăirea ei și a tuturor implicațiilor ei. Acest lucru se poate face în mod foarte eficient prin toate metodele lucrării lui Hristos, care aduc „adevăratul succes”. (Vezi Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 143.) Indiferent ce pas alegem din metoda lui Hristos, putem spune că are „succes”. A fi o za în lanț este la fel de important cu a fi ultima za din lanț.

Discutați în grupă: Atunci când îi ajutăm pe ceilalți, de ce este important să le oferim ocazii de a-L urma pe Isus? Sau este suficient să facem lucrare socială? De ce da sau de ce nu? Când meditezi la răspuns, ia în calcul următorul gând: Când oamenii îl acceptă pe Isus în viața lor, El le va da puterea de a face și a menține schimbările pozitive. De fapt, Evanghelia trezește în inima convertită un impuls puternic spre reformă socială. Dar acest impuls trebuie să vină dintr-o relație autentică cu Isus Hristos, o relație în care dragostea Lui rămâne în noi și noi rămânem în El. Legați de El în acest fel, cum este mlădița de vie (Ioan 15:5-7), eforturile noastre de a îmbunătăți viața celorlalți și de a-i conduce la Isus vor aduce mult rod. „Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin plin de dragoste.” – Ellen G. White, *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 100

Roagă-i pe membrii grupei să împărtășească experiențele în care i-au adus în mod direct la Isus pe cei cărora le slujeau. Cum ar trebui să ne comportăm față de cei care, până în prezent, nu L-au acceptat pe Isus? De ce este important să le slujim oamenilor *oricum*, doar pentru că au nevoie?